

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Vitae Sanctorvm

Lippeloo, Zacharias

Coloniae Agrippinæ, 1604

Vita Abrahae, Eremitae Sanctiß., admirandæque patientiæ, & Mariæ neptis eius, ex ea quæ est per Metaphrasten. Migravit è corpore Anno Redempt. 337. Iulij Pap. 1. regnante Constantino Imperatore. Anno ...

urn:nbn:de:hbz:466:1-42667

VITA ABRAHAE, EREMITAE SAN-
ctiſſi, admirandaque patientia, & Maria neptis eius, Vide Caf. Baro. Tom. 1. Annal.
ex ea qua eſt per Metaphraſten. Migravit e corpore
Anno Redempt. 337. Julij Pap. 1. regnante Con-
ſtantino Imperatore. Anno eius Imperij vlti-
mo. Scripta ſunt & eius acta ab Ephrem,
Syro germaniſſima.

HIC ſecundus Abraham, meritò virtutis
præſtantia cum primo conferendus,
claro genere natus. parentes habuit diui-
tijs & mundi gloria admodum illuſtres; qui filij
ſui pulchritudine, & morum candore delectati,
ad ſummos honorum gradus euehere eum cona-
ti ſunt. Cumque matura iam carnali copulæ ætas
adeſſet, Abrahamus quamvis maximo terrena-
rum rerum ſaſtidio laboraret, ne tamen paren-
tum voluntarem, coruq; aſiduas præces aſperna-
ri videretur, vinculis ſe matrimonij alligari pati-
tur. Conuiuium exquisitiſſimis inſtructum epulis
celebrabatur, totaque domus plauſu & lætitia
perſonabat, cum Chriſtus Abrahami pectus no-
uo quodam amore inflammavit. Conſiderabat
ſecum tacitus, caſtus iuuenis, breuiſſimas volu-
ptatis illecebras, & ardenti cupiditate ad virtutis
pulchritudinem, quæ ſempiternas illi quando-
que voluptates parere poſſet, aſpirabat. Cum au-
tem his cogitationibus aſiduo animum occupa-
ret, & dies iam adeſſet; quo ſponſæ coniugendus
era, clandestina ſibi fuga ſalutem quaſiuit. Nam
ut conuiuium ſolutum, & ſuas quiſque domos
petere cœpit. Abrahamus diuino numine tectus,
ad ſolitudinem dilapſus eſt. Interea cum ſinguli
pro ratione officij ſponſo miniſteria ſua pa-
rarent, & præſentem minimè inuenirent, breuiſ-
ſimum

Ooo 5 ſimum

simum gaudium diuturna ægritudine contaminatum est.

Inuenitur.

Nec mora, parentes opinione virtutis eius ducti, non in regum palatijs, sed in montibus, solitudinibus, & monachorum habitaculis querendum eum decernunt. Tandem post multos labores & studia, decimo septimo die in cella quadam abstrusum, diuinarumque rerum contemplationi vehementer intentum reperiunt. Obstupescunt illi primo ingressu tam repentinam eius mutationem & susceptam ab illo vitam illam solitariam, ab omni hominum consuetudine & societate remoram; dolentque quod talis a dolescens, ante tempus se mundo & omnibus quæ in eo sunt abdicasset. Ille autem cum eos sic vidisset affectos, placidè & benignè eos alloquitur. Neque tristitia, inquit, affici oportet, nec admirari: sed Deo potius agere gratias, qui me ineffabili quadam & arcana prouidentia a mundi subduxit nequitia. Orate ergo, inquit, amici mei, & fratres, deinceps orate Deum, ut bonam eius iugum portem vsque ad finem, & leue onus eius non abijciam; sed semper sequar ipsius legem, præcepta & voluntatem. Deinde etiam vehementer rogauit, ne illuc assidue venientes, suum desideratum obturbarent silentium, & impedirent profectum eius ad meliora. His cum mandatis illi recesserunt. Ipse verò domunculæ suæ aditum obstruxit, relictaque parua quadam fenestra, per quam panis ei & aqua in singulos dies præberetur, totum se Christo assiduis precibus & ieiunjs consecrauit. Postquam autem decimum cum insigni pietate annum in ea solitudine exegisset, & amplissimæ parentum possessiones (qui iam de præteriti sæculo migrarant) ad eum deuolutæ essent, statim

Vacat orationi & ieiunio.

statim maximam earum partem, per virum fide dignum pauperibus distribui iussit: nè quam ex earum commercio labem contraheret. Nec aliud ex ijs sibi vnquam reseruauit, præter vestem vnã cilicinã, storemq̃ ad breuem corporis accubitũ accõmodatã, & poculũ quod frigida aqua exhaustas corporis vires restaurabat. Hæc fuit regia viri sancti suppellex, qua 40. continuos annos, in maxima virtutũ omnium exercitatione, itã corporis necessitatibus satisfacit, vt nulla vnq̃ indigentia vel inopia laborasse se putaret.

Erat Lampfaci, quod est oppidum ad Hellepontum, vicus quidã Tænia dictus, magna hominum frequentia admodũ celebris, sed densis ad eò errorum omnium tenebris obscurus, vt nullo, (quamuis magna in eam rem loci illius Episcopus diligentia incumberet,) diuini verbi splendore illustrari poterat. Cum itaq̃ multis curis anxius Episcopus varia animo consilia agitaret, venit illi tandem in mentem Abrahami, vt eum sacerdotali munere insigniret, & ad gentis perfidiam expugnandã cum potestate summa destinaret. At Abrahamus, quamuis dicendi facultate polleret plurimum, & verborum suauitate grauitateque sententiarum, non paucos à flagitijs ad honestatis studium traduxisset, sacerdotij tamen dignitate indignum se reputauit; nec vnquam tantum se facinus admissurum dixit, vt munus vnum omnium in vita maximum clarissimumque administrare præsumeret. At Episcopus cum multis rationibus & vtilitatis & necessitatis, persuadere niteretur, vt sacrum munus susciperet & constanter nihilominus vir sanctus indignum se clamaret, tandem ait; Sed dic, quæso, quidnam tibi ad salutẽ conferet, quod multis

mag-

Diuitias à
pauperibus
sibi rele-
tas, paupe-
ribus distri-
bui curat

Obedientia.

magnisque virtutum exercitijs fatigaris, vna obedientiæ virtute, sine qua reliquæ omnes inanes sunt, repudiata? Deinde, quomodo potest tuum illud seruitium, quo neglecta communi animarum tantarum salute, tuis tantum rebus studes, Deo gratum acceptumque accidere? Talibus per-

Fit sacerdos & abit ad vicum Tzaniam,

culsus sermonibus Abrahamus, sacris se (quamuis maximo cum animi sui dolore) initiari passus est: ac multis perfusus lacrymis, vnico Christi auxilio subnixus, in viam se dedit. Et primum quidem, accepta eam in rem pecunia, templum erexit, in quo sacerdotij sui primitias, eximia pietatis significatione peregit. Deinde, phana omnia circumiens, nefanda deorum simulachra demolitus est, quæ res sceleratorum hominum animos, acriter in viri sancti odium inflammavit, adeo vt quodam die, diuinis in templo rebus operam nauantem, impositis plagis tam grauiter

Dixit cæditur.

vulnerarent, vt nulla spes vitæ superesse putaretur. Sed hæc eius constantiam frangere nequam potuerunt; quin etiam ardentiores pro eorum salute fudit preces. Iacebat humi in templo prostratus, & ingenti lachrymarum vi Deum precabatur, vt teterrimam erroris impietatisque caliginem ab eorum mentibus depelleret, cum repente nouo incensi furore irruentes, nouas ei plagas imponunt. Neque hoc satis illis est visum, vinculis crudeliter constrictum, cum multis probris & cauillis, per ciuitatem traxerunt. Nec deerat lapidum imber, qui ex omni parte in eum decidebat, & sic tota die varijs plagis & Indibrijs affectus, ad vesperum semimortuus relictus est.

Nox medium iam cursum confecerat, cum sanctus tanquam de graui somno, ex animi deliquio euigilans, rursus ad templum fractis humeris vi-

his viribusque contendit. Accurrunt rursus nefarij, eodem mentis furore incensi, vi à templi liminibus eum auellunt, raptatumque per omnes vrbis plateas, grauioribus quam antea plagis afficiunt. Tres annos continuos. Abrahamus hunc eorum furorem forti inuictoque animo sustinuit, nec vnquam tanti sceleris impietatem & perfidiam diuini verbi prædicatione expugnare destitit. Tandem perucit admiranda eius virtus impietatem eorum. Quid enim dicebant, fieri nẽ potest vt à tam spectata sanctitate, à tam incorruptis moribus, recta in Deum fides abfit? Et quam quæso vilius quam laboris sui mercedem aliam à nobis retulit, quam plagas & vulnera? Et tamen in instituta semel pietatis ratione persistit. Preces lachrymasque sine intermissione ad Deum suum pro nobis fundit. Simulachra nostra, in quibus nos omnẽ salutis spẽ repositam habemus, verbo comminuit. Et quomodo, si illa sese aduersus vnus hominis virtutem tueri non possunt, nos omnes ab ingruentibus malis liberabunt?

Rursus eadit.

Patientia sua, & admirandis virtutibus eorum perfidiam, expugnat.

Hæc aliaque in eadem sententiam repetentes, supplices ad templum, in quo vir sanctus pro eorum salute Deum præcabatur, venerunt, & omnes pariter in genua procumbentes, perfidiam suam cum multis lachrymis & luctu detestati sunt. Excepit illos vir Dei præter expectationem incredibili gaudio, & animos eorum Christianæ fidei rudimentis imbuit, corporaque sacro latice tinxit, atq; ad Christum copiosam multitudinẽ aggregauit. Cũ verò cerneret eos cunctis instructos virtutibus sine offensione graui semitas iustitiæ ambulare, cepit sibi ex honore (qui tanto maior ei impendebatur quanto odium & inuidia qua antea in eum ferebantur, grauior fuerat) ruinam

Ethnici respiscant, & baptizantur.

Eccẽ vir sanctus, qui plagas non

timuit, ho-
nores per-
horrescit.

962

VITA S. ABRAHAMI

vehementer pertimescere. Nocte itaque fuga si-
bi salutem quærens, ad antiquam solitudinem,
tutissimum salutis portum, peruenit: ubi per lon-
ga suspiria, reuocatis quasi postliminio spiritu-
alibus vitæ delicijs, cum hoste tenebrarum acri-
ùs configere coepit.

Fallacia doc-
monis.

Erat quadam nocte diuinis rebus tota mente
intentus, cum subitò vox quædam ex immenso
lumine ad eum dilapsa, hæc ait: O Abraham, ve-
rè certamen egregium præclare obiisti, verè tu
metam virtutum omnium assecutus es. At vir
sanctus insidias serpentis non ignorans, Obmu-
tesce, inquit; ego enim meæ mihi fragilitatis
præclare conscius, nihil mihi tribuo, sed si quid
gessi, Dei id virtute & gratia peractum est. Hac
confessione cessit quidem malignus, non ita ta-
men vt nò varios illi terrores incutere niteretur,
vt sic tandem victus è sacræ solitudinis loco mi-
graret. Sed vir sanctus ita omnes eius aduention-
es eludit, vt insignem semper victoriam repor-
taret. Hoc autem inprimis mirabile in eo fuit,
quod nullis vel vigilijs vel inedia (quo omnes
penè vires confecerat) primæ iuuentutis florem
amiserit, & quod fidem vincere videtur, vestes
nulla vetustate attritæ sint.

Vestes 50
annis nihil
attritæ.

Neptem su-
am sanctè
instituit.

Corrumpi-
tur.

Erat ei nepris ex defuncto fratre relicta, quam
suis imbuendam disciplinis susceperat. A septi-
mo autem ætatis suæ anno ad vsque vicefimum in
eximia quadam sanctitatis opinione vixerat. Ac-
cidit autem die quodam, vt quidam habitu qui-
dem monachus, sed mente perditus & sceleratus
eam accederet, & per fictam quandam sanctitatis
speciem, amore nefario cor eius inflammaret. Il-
la dolo & fraude circumuenta, pedem è cella
effert, & turpiter libidinis contagione macu-
latur.

latur. Vix animum nefaria cupiditate expleuerat, cum protinus dolore saucia scelus detestatur, & lamentis se totam tradens sine villo fructu genas vellebat. Hei me miseram clamabat. quæ dementia, quis furor, quod omne præteritum exercitationis tempus breuissima vendidi voluptate. Quid faciam? quò me vertam? Qua lingua Deum precabor, vel qua nam labra mouebo ad supplicationem, cum ea feram inquinata libidinosis & verbis & osculis? Patruum vultum subire pudor prohibet. Sed nec vlli lachrymarum fontes, inusta tanti sceleris maculam eluere valent. Ibo igitur, & omni voluptatum genere cunctam ex animo mœstissimam depellam. His stimulatam cogitationibus, ad ciuitatem quandam Aesum nomine aufugit, vbi in quodam diuersorio, quæ fuerat quondam religione & pietatis egregio cultu sanctissima, tanquam meretrix impudētissima, omni se nefanda libidine cõtaminauit.

*Desperans
fugit, seque
omnibus
prostituit.*

Interea Abrahamo in interiore cellula quiescenti, somnium fuit oblatum, quo miræ magnitudinis draconem, è sua cauerna ad eius prorepentem domunculam conspexit, & columba quæ intus latitabat, ore hiante deuorata, rursus recedentem. Turbat virum sanctum somnij ignorantia, & assiduis Deum precibus, vt omen malum auerteret, rogabat. Terriò autem die rursus eadem se visio obtulit, sed draco (quod animi mœrorem non nihil mitigabat) pedibus eius prostratus, disrupto ventre columbam puram & immaculatam restituere visus est. Hæc cum vidisset turbatus & animi egritudine affectus, è fenestra prospexit, & Mariam bis magna voce inclamauit. Sed cum nullum illa responsum daret, veritatem tunc visionis coniectura minimè dubia affecutus est. Quid tunc animi esset viro sancto, nullis verbis ex-

*Somnium
Abraham.*

Orat assiduo pro nepte sua

bis explicari potest. Non tamen spem salutis eius penitus abiecit, sed Deum duobus annis intergris, assiduis precibus & lachrymis ad misericordiam inflectere conabatur. Tandem spe quadam diuinitus concepta, dimisso in omnes partes nuncio, intellexit vitam eius nefanda libidine & omni scelere & flagitio contaminatam esse. Nec mora vir grandæuus, & canis toto capite asperius, silentio & solitudine & monastico habitu, & omnibus denique pietatis exercitijs, quæ tanta contentione in vita retinuerat, valere iussis, militari

Habitu mutato, abit ad neptem suam.

se veste induit, & equum conscendit, missisque in marsupium pecunijs, ad flagitiosum impure libidinis domicilium, in quo neptis à demone vincita tenebatur, contendit. Mox autem diuersorum ingressus, instar periti venatoris huc illuc circumspicere, & diligenter prædam quam sperabat indagare. Sed cum nulla eius videndæ potestas daretur; Heus, inquit, hospes dicit, si quam habes puellam forma præstantem, ad me adducito, ut cupitis eius iam diu fruar amplexibus, animumque voluptate expleam. Hospes quamuis viri iam ætate confecti nefariam cupiditatem detestaretur, nê tamen auaritiæ suæ iacturam faceret, Abrahamum multo vehementius in puellæ amorem, varijs verborum lenocinijs inflammare voluit. At ille de puellæ nomine inquirens, cum Mariam audisset, statim promptis è sinu pecunijs iubet parari cenam, & introduci puellam. Cæna itaque opiparè parata, puella fūco meretricio egregiè ornata, introducitur. At Abrahamus ex primo conspectu neptis, tot diaboli laqueis irretitæ lachrymas fudit, quas tamen auersa parumper facie abstergens, vultu ad omnem hilaritatem composito, dissimulauit. Illa autem Abrahamo offerebat osculum

Fingit se turpi capiamore Abrahamus.

tis eius iam diu fruar amplexibus, animumque voluptate expleam. Hospes quamuis viri iam ætate confecti nefariam cupiditatem detestaretur, nê tamen auaritiæ suæ iacturam faceret, Abrahamum multo vehementius in puellæ amorem, varijs verborum lenocinijs inflammare voluit. At ille de puellæ nomine inquirens, cum Mariam audisset, statim promptis è sinu pecunijs iubet parari cenam, & introduci puellam. Cæna itaque opiparè parata, puella fūco meretricio egregiè ornata, introducitur. At Abrahamus ex primo conspectu neptis, tot diaboli laqueis irretitæ lachrymas fudit, quas tamen auersa parumper facie abstergens, vultu ad omnem hilaritatem composito, dissimulauit. Illa autem Abrahamo offerebat osculum

osculum, & arctè collum eius amplectebatur. Sed vt primùm fragrantiam quandam è castis ad eò membris emanantem sensit, prioris vitæ recordata ingemuit, & mœrore paulatim crescente, nimia animi ægritudine contabuit. At Abrahamus ne præda è manib⁹ laberetur, simulata egregiè amatoria leuitate ægritudinem depulsi; & qui totos quinquaginta annos ab omni hominum conspectu remotus, in summa panis & aquæ penuria vixerat, cum meretrice vino & carnibus vescitur. Postquam verò hoc modo epulis satiati essent, ad cubile pergunt. Ille verò tempus & oportunitatem captabat, qua eam ad prioris vitæ puritatem sanctitatemque transferret. Tandem cum se ab omnium conspectu remotum cerneret, apprehensa eius dextera in intimum cubile deduxit, fugaque iam interclusa, scenam quam huc vsq; summa simulatione egerat, abiicit. Tum pileo, qui vultum tegebat, amoto, grauiter suspirauit, & ait; Cor meum ô Maria, nescis quisnam ego sim? Non agnoscis cognatum? Quid est, anima mea quod tibi accidit? Quis est qui te in hanc fraudem & perniciem impulit? Quomodo ità de statu tuo concidisti? Quid est quod vulnus ab aduersario inflictum, abscondere voluisti? An adeo graue erat, quod nullis medicamētis ad sanitatem reuocari posse existimares? Cur perniciofa quadam, verecundia lapsum tuum confiteri erubuisti? An ita subitò in obliuionem diuinæ erga nos benignitatis venire potuisti, vt spem omnè salutis abijceres? At Dei nostri benignitas nullis flagitijs vinci, nulla malitia superari potest. Quare te per Canos meos, per labores pro te susceptos, per intolerandam animi ægritudinem, per mœrorem hunc, per Christi denique languinem,

Abrahamus
simulat, se
amatorijs
leuitatibus
delectati.

Abrahamus
se prodit
nepti suæ.

Ppp nem

nem, quo redēpti sumus, oro & obtestor, vt in viā redeas. Hæc cū Abrahamus diceret, Maria, demisso in terram vultu obmutuit: & pudore pariterq; stupore oppressa, quid ageret quidve diceret non inueniebat. Tūc Abrahamus voce admodum leni & blanda: Cur, inquit, ò filia mihi nō respondes? An ignoras me tui solius amore vehementer incensum, hoc iter suscepisse? Nescis me te propter, & tuam salutem hæc omnia simulasse. vellem militarem, amorem, esum carniū, quē scis hactenus nihil præter cellam & silentium nosse? Non est vllum facinus aded graue, quod non apud sempiternam & infinitam Dei bonitatem veniam obtinere possit? Si dubitas: Ego pro te Christo rationem reddam. Ad hæc illa, vix aliquid graui ægritudine animi fractum, & quasi emortuum proferens, respondit: Cum vultum oculoque nefanda libidine contaminatos, ad te, ò venerande Pater, attollere non audeam, quomodò iratum grauiterque sceleribus meis insensum Omnipotentis Dei vultum subire poterō? Cui Abrahamus, Super me, inquit ò filia sit iniquitatis tuę pondus, tantū ad priores mecum habitationes reuertere. His puella ad lachrymas commota; sese pedibus eius prostravit, & conceptum ex admisso scelerē dolorem egregiè testata est. Tunc ille ad firmissimam veniæ spem eam hortatus, bono iubet animo esse, nec dubitaret quin breui amissum conscientię splendorem recuperaret.

Maria animo confectatur.

Maria pedibus se patris sui, cū lachrymis prostravit.

Abrahamus receptem suā reuocit in eremum.

His dictis itineri se accingunt, relictisq; quæ ex nefario quæstu comparauerat diuitijs, ad montem contendunt. Ibi demū mutato ordine domuncularum, ita vt Maria in interiore claustro esset, strenuè precibus & ieiunijs & lachrymis incumbabant. Nunquam illa mentem à considera-

sideratione admissi criminis auertebar, sed affi-
duo luctu & lachrymis deformata, summam vo-
luptatem in suis contemptu repositam ha-
bebat. Et quamuis divina bonitas multis indicijs
sanctitatem eius declararet, ita ut varia morbo-
rum genera precib⁹ & virtutibus eius depellerē-
tur, nō tamē propterea quicquā de pœnitentię la-
boribus remittebat; sed cælo terraque se indignā
reputans, omnium pro se preces magna animi sub-
missiōne postulabat.

Egregiam
illa agit pœ-
nitentiā.

Maria claret
miraculis.

Abrahamus igitur gaudio incredibili perfu-
sus, cunctis ornatus virtutibus à vita migravit. &
insignem sanctitatis suę testificationem ex pan-
norum ciliciorumque contactu (quæ morbos a-
liaque mala fugabant) reliquit. Quinto autem ab
eius morte anno, Maria fratris eius filia, felici a-
gone sequuta est; cuius vultus animę splendorem
multis egregiè signis indicabat.

Abrahamus
moritur.

Virtus vesti-
mentorum
eius.

Maria obit.

VITA S. HERBERTI, ARCHIEPIS-
copi Colonienfis, ex ea que est per Rupertum Abba-
tem Tuitiensem. Ordinatus est Anno à partu Virgi-
neo 999. Clauit verò maxime sub Ottone Tertio, &
eius successore Henrico, Romanor. Imp. Ex humanis
autem discessit Anno Christi Saluatoris 1022. Sige-
bertus verò de eo agens in chronico, ordinatū eum
refert Episcopum anno à Christo Domino

Vide Cæsa-
Baronij.
not. in mar.
Roman.

997. ac obiisse anno 1021.

Herebertus VVormatię Galliarum vrbe
claris ortus natalibus, auiam maternam
Emmam, Regimboldi nobilissimi Alemā
norum comitis filiam habuit; quę cum duabus
sororibus è castro patris ab Hunnis in captiuita-
tem abducta, propter eximiam formę pulchri-
tudinem, à viro quodam nobili redempta fuit.

16. Martij.
Patria &
Genus eius.

Ppp 2 qui